

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.P.

Druga strona postępowania: Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18, 20, 21 i 165 ust. 2 tiret drugie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, C 202, s. 1) należy interpretować w ten sposób, że są z nimi sprzeczne przepisy państwa członkowskiego, zgodnie z którymi rodzic traci prawo do zwiększenia kwoty rocznego podstawowego odliczenia od podatku dochodowego na dziecko pozostające na utrzymaniu, z tego powodu, że wspomnianemu dziecku – jako pozostającemu na utrzymaniu studentowi korzystającemu z prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu w innym państwie członkowskim w celu kształcenia, który w związku z tym korzystał, na podstawie krajowych aktów wykonawczych, ze środków określonych na podstawie art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiającego „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylającego decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE (Dz.U. 2013, L 347 s. 50) na rzecz mobilności studentów z państwa członkowskiego o niższych lub średnich przeciętnych kosztach utrzymania w państwie członkowskim o wyższych przeciętnych kosztach utrzymania, określonych zgodnie z kryteriami Komisji Europejskiej w rozumieniu art. 18 ust. 7 tego rozporządzenia – wypłacono wsparcie na rzecz mobilności studentów, którego kwota przekracza określony stały limit?
- 2) Czy art. 67 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2002, L 166, s. 1) należy interpretować w taki sposób, że są z nim sprzeczne przepisy państwa członkowskiego, zgodnie z którymi rodzic traci prawo do zwiększenia rocznego podstawowego odliczenia od podatku dochodowego na studenta pozostającego na utrzymaniu, który w trakcie pobytu na studiach w innym państwie członkowskim korzystał ze wsparcia na rzecz mobilności studentów na podstawie art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiającego „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylającego decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE (Dz.U. L 347/50, 20.12.2013)?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione
(Włochy) w dniu 28 kwietnia 2023 r. – M.M./Ministero della Difesa**

(Sprawa C-278/23, Biltena ⁽¹⁾)

(2023/C 261/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.M. jako spadkobierca po M.R.

Strona pozwana: Ministero della Difesa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 5 „Środki zapobiegania nadużyciom” Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak uregulowanie włoskie zawarte w art. 2 ust. 1 legge (ustawy) nr 1023 z 1969 r. i art. 1 decreto ministeriale (dekretu ministerialnego) z dnia 20 grudnia 1971 r., które przewiduje zatrudnienie na zlecenie na okres jednego roku [w rozumieniu art. 7 decreto ministeriale (dekretu ministerialnego) z dnia 20 grudnia 1971 r. „na okres nie dłuższy niż jeden rok szkolny”], w celu nauczania przedmiotów niewojskowych w szkołach, placówkach i jednostkach marynarki wojennej i sił powietrznych, personelu cywilnego niezatrudnionego w administracji państwa, nie przewidując wskazania obiektywnych powodów uzasadniających odnowienie takiego zatrudnienia na zlecenie [które jest wyraźnie przewidziane w art. 4 wspomnianego decreto ministeriale (dekretu ministerialnego), przewidującym obniżenie wynagrodzenia w odniesieniu do drugiego zatrudnienia], maksymalnego łącznego czasu trwania umów na czas określony i maksymalnej liczby odnowień umów, a także nie przewidując możliwości uzyskania przez tych nauczycieli odszkodowania za ewentualną szkodę poniesioną w wyniku takiego odnowienia, ponadto przy braku etatu nauczyciela mianowanego tych szkół, do którego mogliby oni mieć dostęp?

- 2) Czy w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 [Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), stanowiącego załącznik do] dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., potrzeby dotyczące organizacji systemu placówek, szkół i jednostek marynarki wojaskowej i sił powietrznych stanowią obiektywne powody, które zapewniają zgodność z prawem Unii uregulowania takiego jak wspomniane powyżej uregulowanie włoskie, które nie ustanawia warunków korzystania z pracy na czas określony zgodnie z dyrektywą 1999/70/WE i załączonym do niej porozumieniem ramowym oraz nie przewiduje prawa do odszkodowania w odniesieniu do zatrudnienia na zlecenie personelu nienależącego do tych placówek, szkół i jednostek wojskowych?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 lutego 2023 r. w sprawie T-606/20, Austrian Power Grid i in./ACER, wniesione w dniu 30 kwietnia 2023 r. przez Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., RTE Réseau de transport d'électricité, Svenska kraftnät, TenneT TSO BV

(Sprawa C-281/23 P)

(2023/C 261/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., RTE Réseau de transport d'électricité, Svenska kraftnät, TenneT TSO BV (przedstawiciele: M. Levitt, avocat, B. Byrne i D. Jubrail, Solicitors)

Druga strona postępowania: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER)

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości lub w części;
- stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji Odwoławczej ACER z dnia 16 lipca 2020 r. w sprawie nr A-001–2020 (skonsolidowane) (zwanej dalej „decyzją Komisji Odwoławczej”);
- obciążenie ACER kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w związku z niniejszym postępowaniem odwoławczym i postępowaniem przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą dwa zarzuty.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja Odwoławcza nie naruszyła spoczywającego na niej obowiązku przeprowadzenia pełnej kontroli pierwotnej decyzji ACER 02/2020 z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie ram wdrażania dla europejskiej platformy wymiany energii bilansującej z rezerw odbudowy częstotliwości z aktywacją automatyczną. Komisja Odwoławcza, w momencie przyjęcia decyzji Komisji Odwoławczej, uważała, że ciążące na niej obowiązki prawne nie wymagają od niej pełnej kontroli złożonych ocen technicznych. Takie stanowisko, które jest sprzeczne z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, znalazło odzwierciedlenie w wyraźnym brzmieniu decyzji Komisji Odwoławczej. Sąd nie mógł dokonać ponownej wykładni wyraźnego brzmienia decyzji Komisji Odwoławczej, aby stwierdzić – w sposób bezwzględnie sprzeczny z tym brzmieniem – że Komisja Odwoławcza przeprowadziła pełną kontrolę.